

חוש המשולש

כנ

אלוי אהבת נפש *] ומתוך יראה התרוטמות ושניהם יחדיו אנודים וצמודים **] ונפשם התענג בדברם ממנו מתהלכותיו ממנהגיו ודרכיו בקדוש זיו הרתו חופף עליהם כל היום וע"י דבקות גדול הזה כמעט לא נמצא תלמיד המקדיח תבשלו ח"ו ואך בה' מחסם והי' לבסם זה ליראה אותו כל הימים. מעולם הזהיר לתלמידיו שיהי' נתיים זה לזה בהלכה ולא ישמחו ויתכבדו בפלולם א' בקלון חבירו רק יעמידו על האמת ומרגלא בפומי' מה שהתפלל רנבה"ק שלא אכשל בדבר הלכה וישמחו בי חבירי אין הכוונה ח"ו שישמחו בתקלתו ובכשלו' ההלכה כ"א הכוונה יצ"י השי"ם פ"נ קל"ג אוני ה' בעתה אהישנה שקרא רבא על רב עיליש אשר כמעט הי' נכשל בדבר הלכה אבל הקב"ה אינו מביא תקלה ע"י ושלחו לו רבא בעתו למען הוציאו מטעותו ולהעמידו על האמת, אבל יותר טוב הי' שלא יבוא כלל לירי מדה זו שיצטרך א' אשר יצילו מטעותו וזה שהתפלל שלא אכשל בדבר הלכה וישמחו בי חבירי שהעמידו על האמת — עיי' ח"ס א"י"ח ס' ר"ה. — ירגיל על לשינו לומר לתלמידיו תאמינו לי שביים שאין אני לומר מספר מוסר מרגיש אני בעצמי הצטננות ביראת ה' ומאוד הזהירם שיהיו דוברי אמת בלבנם ויהי' תוכם כפרם וירחקו קשת מאנשי שקר ומרמה אף אם מבני תורה המה **] ודכינרא שסיפר לי אבא זצ"ל על ת"ח א' שהי' גם עשיר וסחבר ספר אבל מינות נזרקה בו והי' בו גם מדות לבן להלבין פני

יום לא יוכל לשלוח לו רק דבר מועט ואינו נחשב כיכ בעינו, והשיב חגאון אני חושש אולי ומוח הבעל בית תוך השבוע וא"כ הייתי דר כהנס כל אותן הימים וזה לא בעינא וכששמעו זקיני זאת גם הוא עשה כמותו ושלח לו ככל יום — ועוד דבר א' אמר זקיני זצ"ל למד והגאון הקדוש הג"ל כשבא לאיזה קהלה אצ"ר רב יושב בקרבה והשוהט הביא סכינו להראות לפניו וזהו חשש על כבוד הרב מרא דאתרא שאולי יחשב בעיניו לפחיתת כבודו כאלו אינו סומך עליו וזהו חשש העביר הסכין על הודו לאט על השולחן ואח"כ בדקו אם הי' יפה אזי בוודאי טוב הדבר ואם מצאו פגים איי תלה בהעברתו על השולחן.

דבריו מהגאון רמ"ב ז"ל וסיפר בשבחו תוך הדברים זכר מימרא בירושלמי אשר הוא העיר עלי' והיתה נעלם מהגאון ז"ל וביד הרגיש זקיני שתלמידיו תמהו על הדבר והוא לעצמו חשב אולי יחשבוהו למתכבד בקלון חבירו, לזאת בצדקתו הסביר להם הענין כאומרו הלא בכל יום אתם רואים עגלה גדולה וטעונה משא רבה היא צריכה לילך ברהובות ושוקים מרווחות ולא תוכלה לפנות אל נתיב קצר ומכוי דחוקה לא כן מרכבה קלה ונעה כמות שהיא תוכלה לסבב ולעגל ולפנות לצדדים אף במבוי צר וקצר וכן הדבר הזה הגאון מני"ש הוא טעון משא רבה כלול ככל השי"ם ופוסקים כמו ילאסטוואגען. קשה לו לפעמים לזכור איזה ענין שהוא מן הצד לא כן אנכי שאני כמרכבה קלה י"שטייערוואגען" ולא טעון משא רבה הי' אוכל אני ליכנס לפעמי' בחרוץ וסדקין וידעתי מימרא זאת בירושלמי וכמו איסתרא ליגנא קיש קיש ר"י. —

(* ולדוגמא מגודל דבקות תלמידיו אליו אספר הרב הגאון הצדיק מהו' משה קנישא זצ"ל (הי' חתן הגאון רבי מרדכי טאסק זצ"ל שהי' רביד בפ"ב בימי זקיני) למד אצל זקיני כ"ד שנים כי גם אחר החתונה למד בישיבה (וכן הי' אז תקנה בפ"ב מי שלא ישב ע"ה"ת ולמד בישיבה ששה שנים אחר החתונה לא הי' מסמיכי' אותו בתואר "מוריגו") ונתקבל הרב ר' משה הנ"ל לאבריק יונק (עיי' בח"ס שמוכא הרבה פעמים) וקיבל הרבנות וכאשר הלך ונסע מפ"ב ברגע אחרונה בא על העגלה לפני שער בית זקיני ז"ל והוא עלה לבקש רשות מרבו וכאשר הלך ליהודו רבו על שער התצר וראה פתאום נתייבם הרב הג"ל ביעתו וחזר לגמרי מוכחשתו ואמר לבעל העגלה שרף לדרכו כי הוא אינו מניח את רבו בשום אופן וכאשר שמע זקיני זאת אחז אותו והעלוהו על העגלה ואמר לו עתה לך לדרךך לחיים ולשלום:

(** פעם א' בקשה אמו הזקונה מאתו מאחר שלא ראתה אותו רבות בשנים וחפץ החמוץ לראותו עוד הפעם לפני כותה ע"כ מיה לברכה לעיר מולדתו פפר"ם ולחיות כי הי' נבון אם יבטל ת"ה דרבים ויקיים מצות כיבוד אם ולא רצה להורות לעצמו ע"כ שאל שאילתא דא לכ"ד רבא בפפר"מ והמה ויהודו דעת תורה בזה והשיבו לו דת"ה דרבים עדיף וכן עשה ונשאר בביתו וכדי לפיים אמו הצדקת שלח אר"י אוש משכיל ידוע הרבני מ' בער פרענק ע"ה שהוא יראה עין בעין מעמיה ויכפר לה מכל אשר הפצה כשבא ר' בער הנ"ל לשם וראתה אותו מרחוק קראה אליו נוא ר' בער וואס מאכט מיין וונג?

(***) ולהי"ק בתשובה לתלמיד וחותן א': ובכ"ו אחזיל עם נכד תחבר ועם עקש תחפתל וידעת את אשר מרגלא בפומי תמיד אין יעקב שלא יפגעו לבן ומועטי לבן שיפגענו בהם יעקב שמור זה